

afhankelijk blijven van de feiten en omstandigheden van het individuele geval.

J.C. de Wit

Gst. 2017/39

Centrale Raad van Beroep 8 november 2016, nr. 15/7974 PW (Mrs. A.B.J. van der Ham, G.M.G. Hink en M. ter Brugge) m.nt. T.N. Sanders¹

(Art. 4:93 Awb; art. 7:15 Awb; art. 60a lid 4 Participatiewet; art. 30 lid 2 BVRB 2000)

ABkort 2016/418
NJB 2016/2190
ECLI:NL:CRVB:2016:4256

Het college van burgemeester en wethouders heeft krachtens art. 60a lid 4 Participatiewet een ruime bevoegdheid om vorderingen op de bijstandsgerechtigde te verrekenen met vorderingen van de betreffende persoon op het college – aanvulling eerder oordeel. (Nijmegen)

Voor zaken waarin een toevoeging is afgegeven op of na 15 augustus 2013 geldt bovendien nog het volgende.

In artikel 32, derde lid, van het Besluit vergoedingen rechtsbijstand 2000 (Bvr 2000), zoals deze bepaling met ingang van 15 augustus 2013 luidt, is bepaald dat indien uit de opgave van de rechtsbijstandverlener aan het bestuur een veroordeling in de kosten van rechtsbijstand ten behoeve van een partij aan wie een toevoeging is verleend krachtens de wet blijkt, het bedrag van deze kostenveroordeling, tot ten hoogste het bedrag van de overeenkomstig dit besluit vastgestelde vergoeding, op die vergoeding in mindering wordt gebracht. Bij Besluit van 14 juni 2013, houdende wijziging van het Bvr 2000 in verband met de verrekeningsbevoegdheid van de raad voor rechtsbijstand bij een proceskostenveroordeling, Stb. 2013/220 (Besluit), is aan artikel 32 een vijfde lid toegevoegd, luidende: "Indien aan de kostenveroordeling, bedoeld in het derde lid, geheel of gedeeltelijk niet is voldaan en er redelijkerwijs ook geen zicht is op voldoening, laat het bestuur het derde lid buiten toepassing." In de nota van toelichting bij het Besluit is over deze wijziging onder meer opgemerkt (p. 5): "Het nieuwe vijfde lid van artikel 32 Bvr voorziet in een hardheidsclausule op grond waarvan de raad voor rechtsbijstand kan besluiten niet over te gaan tot verrekening als bedoeld in het derde lid." In een op de website van de Raad voor Rechtsbijstand opgenomen bericht van 18 juli 2013 zijn voorbeelden genoemd waarin de Raad voor de Rechtsbijstand toepassing kan geven aan de hardheidsclausule van artikel 32, vijfde lid, van het Bvr 2000. Dit is onder meer het geval "als de toegekende proceskosten,

door hetzelfde bestuursorgaan dat de vergoeding verschuldigd is, worden verrekend met een vordering op de rechtzoekende." Uit 4.6.1 en 4.6.2 volgt dat de rechtshulpverlener gevrijwaard blijft van de in artikel 32, derde lid, van het Bvr 2000 bedoelde verrekening indien en voor zover het bestuursorgaan de kostenvergoeding heeft verrekend met een vordering op de rechtzoekende, waardoor deze vergoeding niet is betaald aan de rechtshulpverlener.

Uit 4.2 tot en met 4.6.3 volgt dat de verrekening tussen het bestuursorgaan en de betrokkene feitelijk voorgaat op de betaling aan een derde, te weten de rechtshulpverlener. Aldus komt appellant bij de verrekening van de aan betrokkene toegekende bezwaarkostenvergoeding met de vordering op hem met toepassing van artikel 60a, vierde lid, van de Participatiewet niet meer toe aan de betaling van deze vergoeding aan de rechtshulpverlener op grond van artikel 7:15, vijfde lid, van de Awb, tenzij na verrekening nog een bedrag resteert.

Uitspraak op het hoger beroep tegen de uitspraak van de rechtbank Gelderland van

27 oktober 2015, 15/1430 en 15/2990 (aangevallen uitspraak)

het college van burgemeester en wethouders van Nijmegen (appellant)

[Betrokkene] te [woonplaats] (betrokkene)

(...)

Overwegingen

1. De Raad gaat uit van de volgende in dit geding van belang zijnde feiten en omstandigheden.

1.1. Bij besluit van 7 oktober 2013 heeft appellant de (bijzondere) bijstand en de langdurigheidstoelage van betrokkene met ingang van 28 januari 2003 ingetrokken en de gemaakte kosten van (bijzondere) bijstand en langdurigheidstoelage over de periode vanaf 28 januari 2003 van betrokkene teruggevorderd.

1.2. Bij besluit van 16 februari 2015 (bestreden besluit) heeft appellant het bezwaar tegen het besluit van 7 oktober 2013 gegrond verklaard, de intrekking van de bijstand over de periode van 28 januari 2003 tot en met 31 december 2007 in stand gelaten, de bijstand over de periode van 1 januari 2008 tot en met 31 mei 2013 herzien en het terugvorderingsbedrag nader vastgesteld op € 99.196,48. Appellant heeft betrokkene een vergoeding toegekend voor de kosten van rechtsbijstand in bezwaar tot een bedrag van € 974,-. Appellant heeft deze kostenvergoeding verrekend met de openstaande vordering.

2. Bij de aangevallen uitspraak heeft de rechtbank, voor zover hier van belang, het beroep tegen het bestreden besluit gegrond verklaard en dit besluit vernietigd voor zover daarbij de vergoeding voor de kosten in bezwaar is verrekend met de openstaande vordering en bepaald dat appellant de in bezwaar toegekende bezwaarkostenvergoeding aan de rechtsbijstandsverlener van betrokkene betaalt. De rechtbank heeft daartoe overwogen dat in het geval dat aan een belanghebbende in verband met bezwaar of beroep een toevoeging voor rechtsbijstand op grond van de Wet op de

¹ T.N. Sanders is advocaat bij AKD in Breda en promovendus aan de Universiteit Leiden

rechtsbijstand is verleend – als hier aan de orde – een proceskostenvergoeding niet met toepassing van artikel 60a, vierde lid, van de Participatiewet (PW) kan worden verrekend met een bestaande vordering op de belanghebbende. De vergoeding dient in dergelijke gevallen krachtens de wet (artikel 7:15, vijfde lid, en artikel 8:75, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)), te worden betaald aan de rechtshulpverlener. In een dergelijk geval is verrekening als bedoeld in artikel 60a, vierde lid, van de PW om die reden niet aan de orde, alhoewel de gerechtigde tot deze betaling nog steeds de belanghebbende is.

3. In hoger beroep heeft appellant zich gekeerd tegen de aangevallen uitspraak voor zover de rechtbank heeft geoordeeld dat de bezwaarkostenvergoeding niet kan worden verrekend met de vordering op betrokkene.

4. De Raad komt tot de volgende beoordeling.

4.1.1. Allereerst moet naar aanleiding van wat betrokkene in het verweerschrift heeft aangevoerd de vraag worden beantwoord of appellant voldoende procesbelang heeft. Volgens vaste rechtspraak (uitspraken van 28 mei 2013, ECLI:NL:CRVB:2013:CA1518, en van 13 december 2011, ECLI:NL:CRVB:2011:BU8633) is sprake van voldoende procesbelang als het resultaat dat de indiener van een bezwaar- of beroepschrift met het maken van bezwaar of het instellen van (hoger) beroep nastreeft, ook daadwerkelijk kan worden bereikt en het bereiken van dat resultaat voor deze indiener feitelijk betekenis kan hebben. Het hebben van een louter formeel of principieel belang is onvoldoende voor het aannemen van voldoende procesbelang.

4.1.2. In het verweerschrift heeft betrokkene aangevoerd dat appellant geen procesbelang meer heeft, omdat appellant de bezwaarkosten van € 974,- alsnog heeft betaald. Appellant heeft bevestigd dat de nota van de rechtshulpverlener van 28 oktober 2015, waarin de bewaarkostenvergoeding is opgenomen, is betaald, doch daarmee is, zo heeft appellant ter zitting gesteld, het procesbelang niet komen te vervallen. Het belang voor appellant is gelegen in een vermindering van de vordering van appellant op betrokkene. Appellant heeft met de betaling slechts uitvoering willen geven aan de aangevallen uitspraak.

4.1.3. Met appellant is de Raad van oordeel dat een voldoende procesbelang is gelegen in de verlaging van de vordering van appellant op betrokkene. Door enkel uitvoering te geven aan de aangevallen uitspraak heeft appellant zijn procesbelang niet verloren.

4.2. Appellant heeft aangevoerd dat de omstandigheid dat aan betrokkene een toevoeging is verleend voor het maken van bezwaar er niet aan in de weg staat dat de aan betrokkene toegekende vergoeding voor de door hem in bezwaar gemaakte kosten wordt verrekend met de vordering die appellant op betrokkene heeft.

4.3. In zijn uitspraak van 19 april 2016, ECLI:NL:CRVB:2016:1396, voor zover van belang, heeft de Raad overwogen dat het college op grond van het met ingang van 1 juli 2013 in werking getreden artikel 60a, vierde lid, van de WWB een aan betrokkene toegekende vergoeding van kosten van rechtsbijstand in bezwaar alsmede een uit een rechterlijke uitspraak voortvloeiende proceskosten-

veroordeling kan verrekenen met een vordering als bedoeld in artikel 58 en 59 van de WWB, ook als de betrokkene procedeert met een toevoeging. Opgemerkt wordt dat in de zaak die leidde tot die uitspraak, anders dan in de onderhavige zaak, artikel 7:15, vijfde lid, van de Awb nog niet van toepassing was, omdat het bezwaar in die zaak voor 1 januari 2013 was gemaakt. Verwezen wordt naar overweging 5.6.1 van de uitspraak van 19 april 2016.

4.4. Met betrekking tot artikel 7:15, vijfde lid, van de Awb, waarvan de tekst overeenkomt met de tekst van artikel 8:75, tweede lid, van de Awb, zoals dit artikel luidt met ingang van 1 januari 2013, heeft de Raad in de uitspraak van 19 april 2016 het volgende overwogen:

“5.5. Bij de Wet van 20 december 2012 tot wijziging van de Algemene wet bestuursrecht en aanverwante wetten met het oog op enige verbeteringen en vereenvoudigingen van het bestuursprocesrecht, Wet aanpassing bestuursprocesrecht, *Stb.* 2012, 682 (Wab), is aan artikel 7:15 van de Awb – waarin in het tweede lid is geregeld dat en onder welke voorwaarden het bestuursorgaan de kosten dient te vergoeden die de belanghebbende in verband met de behandeling van het bezwaar redelijkerwijs heeft moeten maken – een vijfde lid toegevoegd, luidende:

“Indien aan de belanghebbende in verband met het bezwaar een toevoeging is verleend op grond van de Wet op de rechtsbijstand, betaalt het bestuursorgaan de toe te kennen vergoeding aan de rechtsbijstandverlener. De rechtsbijstandverlener stelt de belanghebbende zoveel mogelijk schadeloos voor de door deze voldane eigen bijdrage. De rechtsbijstandverlener doet aan de Raad voor rechtsbijstand opgave van een kostenvergoeding door het bestuursorgaan.”

(...)

7.3.2. De memorie van toelichting bij de wijziging van artikel 7:15 van de Awb luidt, voor zover van belang, als volgt (TK 2009/10, 32 450, nr. 3, blz. 39):

“De voorgestelde wijziging van de artikelen 7:15 en 7:28 Awb biedt een oplossing voor in de praktijk geconstateerde problemen bij de verrekening van proceskostenvergoedingen met toevoegvergoedingen op grond van artikel 37 van de Wet op de rechtsbijstand. Het Besluit vergoedingen rechtsbijstand 2000 (Bvr) beoogt te bereiken dat, indien de belanghebbende procedeert op basis van een toevoeging, de proceskostenvergoeding zoveel mogelijk in mindering worden gebracht op de toevoegvergoeding. Deze verrekening vindt in de praktijk soms ten onrechte niet plaats. Dit gebeurt wanneer proceskostenvergoedingen rechtstreeks worden toegekend aan de belanghebbende, vaak doordat het betrokken bestuursorgaan niet bekend is met het feit dat wordt geprocedeerd op basis van een toevoeging. Vervolgens ontbreekt voldoende grondslag voor de raad voor rechtsbijstand om verrekening te doen plaatsvinden. [...] De voorgestelde wijziging van de artikelen 7:15 en 7:28 Awb beoogt de verrekening van proceskostenvergoeding met

toevoegvergoedingen te vergemakkelijken. Daartoe wordt bepaald dat het bestuursorgaan de tijdens de bezwaarschriftprocedure gemaakte proceskosten – die worden toegekend aan de belanghebbende – geheel aan de rechtsbijstandverlener van de belanghebbende moet betalen als sprake is van een toevoeging op grond van de Wet op de rechtsbijstand (Wrb). In zo'n geval maakt de belanghebbende op zichzelf aanspraak op de proceskostenvergoeding, maar vindt betaling van deze vergoeding plaats aan de rechtsbijstandverlener. De rechtsbijstandverlener draagt zorg voor verrekening met de eigen bijdrage van zijn cliënt. [...]"

7.3.3. Met de invoering van artikel 7:15, vijfde lid, en artikel 8:75, tweede lid, van de Awb, is de aanspraak van de betrokkene op de kostenvergoeding niet gewijzigd. Uit de in 7.3.2 weergegeven passages uit de memorie van toelichting bij de Wab blijkt dat de belanghebbende aanspraak maakt op de kostenvergoeding, maar dat deze om praktische redenen wordt uitbetaald aan de rechtshulpverlener in het geval een toevoeging is verleend. De wetgever heeft kennelijk om die reden ook geen aanleiding gezien om bij de invoering van de verrekeningsbevoegdheid in artikel 60a, vierde lid, van de WWB per 1 juli 2013 te bepalen dat ter zake wordt afgeweken van artikel 7:15, vijfde lid, van de Awb en artikel 8:75, tweede lid, van de Awb. In ieder geval is dit noch in de tekst van artikel 60a, vierde lid, van de WWB zelf, noch in de memorie van toelichting bij die bepaling terug te vinden."

4.5. Uit 4.4 volgt dat artikel 7:15, vijfde lid, van de Awb er niet aan in de weg staat dat appelland met toepassing van artikel 60a, vierde lid, van de PW de aan betrokkene toegekende vergoeding voor de door hem in bezwaar gemaakte kosten verrekenet met de vordering die appelland op betrokkene heeft.

4.6. Voor zaken waarin een toevoeging is afgegeven op of na 15 augustus 2013 geldt bovendien nog het volgende.

4.6.1. In artikel 32, derde lid, van het Besluit vergoedingen rechtsbijstand 2000 (Bvr 2000), zoals deze bepaling met ingang van 15 augustus 2013 luidt, is bepaald dat indien uit de opgave van de rechtsbijstandverlener aan het bestuur een veroordeling in de kosten van rechtsbijstand ten behoeve van een partij aan wie een toevoeging is verleend krachtens de wet blijkt, het bedrag van deze kostenveroordeling, tot ten hoogste het bedrag van de overeenkomstig dit besluit vastgestelde vergoeding, op die vergoeding in mindering wordt gebracht. Bij Besluit van 14 juni 2013, houdende wijziging van het Bvr 2000 in verband met de verrekeningsbevoegdheid van de raad voor rechtsbijstand bij een proceskostenveroordeling, *Stb.* 2013/220 (Besluit), is aan artikel 32 een vijfde lid toegevoegd, luidende:

"Indien aan de kostenveroordeling, bedoeld in het derde lid, geheel of gedeeltelijk niet is voldaan en er redelijkerwijs ook geen zicht is op voldoening, laat het bestuur het derde lid buiten toepassing."

In de nota van toelichting bij het Besluit is over deze wijziging onder meer opgemerkt (p. 5):

"Het nieuwe vijfde lid van artikel 32 Bvr voorziet in een hardheidsclausule op grond waarvan de raad voor rechtsbijstand kan besluiten niet over te gaan tot verrekening als bedoeld in het derde lid".

4.6.2. In een op de website van de Raad voor Rechtsbijstand opgenomen bericht van 18 juli 2013 zijn voorbeelden genoemd waarin de Raad voor de Rechtsbijstand toepassing kan geven aan de hardheidsclausule van artikel 32, vijfde lid, van het Bvr 2000. Dit is onder meer het geval "als de toegekende proceskosten, door hetzelfde bestuursorgaan dat de vergoeding verschuldigd is, worden verrekenet met een vordering op de rechtzoekende."

4.6.3. Uit 4.6.1 en 4.6.2 volgt dat de rechtshulpverlener gevrijwaard blijft van de in artikel 32, derde lid, van het Bvr 2000 bedoelde verrekening indien en voor zover het bestuursorgaan de kostenvergoeding heeft verrekenet met een vordering op de rechtzoekende, waardoor deze vergoeding niet is betaald aan de rechtshulpverlener.

4.7. Uit 4.2 tot en met 4.6.3 volgt dat de verrekening tussen het bestuursorgaan en de betrokkene feitelijk voorgaat op de betaling aan een derde, te weten de rechtshulpverlener. Aldus komt appelland bij de verrekening van de aan betrokkene toegekende bezwaarkostenvergoeding met de vordering op hem met toepassing van artikel 60a, vierde lid, van de PW niet meer toe aan de betaling van deze vergoeding aan de rechtshulpverlener op grond van artikel 7:15, vijfde lid, van de Awb, tenzij na verrekening nog een bedrag resteert.

4.8. Uit 4.2 tot en met 4.7 volgt dat appelland bevoegd was de toegekende bezwaarkostenvergoeding te verrekenen met de vordering op betrokkene. De rechtbank heeft dit niet onderkend. Het hoger beroep slaagt. De aangevallen uitspraak moet worden vernietigd voor zover de rechtbank het bestreden besluit heeft vernietigd op het punt van de verrekening van de kosten in bezwaar met de vordering van appelland op betrokkene. Doende wat de rechtbank zou behoren te doen, zal de Raad het beroep tegen het bestreden besluit ongegrond verklaren.

5. Voor een veroordeling in de proceskosten bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Centrale Raad van Beroep

- vernietigt de aangevallen uitspraak voor zover de rechtbank het besluit van 16 februari 2015 heeft vernietigd op het punt van de verrekening van de kosten in bezwaar met de vordering van appelland op betrokkene;
- verklaart het beroep tegen het besluit van 16 februari 2015 ongegrond.

Naschrift

1.1. Reeds op 19 april 2016 (ECLI:NL:CRVB:2016:1396) oordeelde de Centrale Raad van Beroep (hierna: Centrale

Raad) dat een gemeentebestuur ook de aanspraak van een bijstandsgerechtigde op vergoeding van proceskosten mag betrekken bij een verrekening als bedoeld in art. 60a lid 4 Participatiewet. In de noot onder die uitspraak (Gst. 2016/124) legde ik samen met L.M. Koenraad uit dat en waarom die keuze van de Centrale Raad leidt tot problemen voor een advocaat die met een ‘toevoeging’ procedeert (hierna kortweg: advocaat). Die dreigt slachtoffer van zijn eigen succes te worden, aangezien hij de door het gemeentebestuur te vergoeden proceskosten niet kan gebruiken ter compensatie van het bedrag dat de Raad voor de Rechtsbijstand (hierna: RvR) in mindering brengt op de hem toekomende subsidie. Een en ander vloeit voort uit art. 37 Wet op de rechtsbijstand (hierna: WRB), gezien in samenhang met art. 32 lid 3 Besluit vergoedingen rechtsbijstand 2000 (hierna: BVRB 2000).

1.2. Ik weet niet of de Centrale Raad onze noot heeft gelezen, maar wel dat de in de hierboven afgedrukte uitspraak (hierna: uitspraak) gegeven motivering zijn uitleg van art. 60a lid 4 Participatiewet niet kan rechtvaardigen. De Centrale Raad legt het door hemzelf gecreëerde probleem namelijk zonder meer op het bord van de RvR, met een redenering die in diverse opzichten gebrekkig is.

2.1. Het is niet aan de Centrale Raad om te bepalen hoe het precies zit met de in art. 32 lid 5 BVRB 2000 neergelegde hardheidsclausule. De art. 3, 9 en 10 Bevoegdheidsregeling bestuursrechtspraak (bijlage 2 bij de Awb) maken immers geen melding van de WRB. De bevoegdheid tot toetsing van de krachtens die wet genomen besluiten komt dan ook toe aan de rechtbank in eerste aanleg (art. 8:6 lid 1 Awb) en de Afdeling bestuursrechtspraak in hoger beroep (art. 8:105 lid 1 Awb). De RvR hoeft dus geen rekening te houden met de uitleg die Centrale Raad aan art. 32 lid 5 BVRB 2000 geeft. Zie ook hierna, punt 2.5.

2.2. Het staat te bezien of een RvR (als regel) moet handelen conform de mededeling die is aangehaald in rechtsoverweging 4.6.2 van de uitspraak en kan worden geraadpleegd op www.rvr.org/nieuws/2013/juli/belangrijknieuws-verrekening-proceskostenveroordeling. Het betreft een nieuwsitem waarvan niet duidelijk is wie het heeft geschreven en niet de publicatie van een beleidsregel in de zin van art. 4:81 lid 1 (juncto art. 1:3 lid 4) Awb. Het nieuwsitem in kwestie behelst de parafrasering van een zogeheten ‘werkinstructie’ waarvan evenmin duidelijk is wie deze heeft vastgesteld. Ik bekeek www.rvr.org op 13 december 2016 en las toen – na het aanklikken van het item ‘werkwijzer’ – de volgende werkinstructie over art. 32 lid 5 BVRB 2000: “Blijkt de vordering oninbaar te zijn, dan *kun* je op grond van artikel 32 lid 5 Bvr besluiten om de proceskostenvergoeding niet of gedeeltelijk in mindering te brengen. Bijvoorbeeld als (...) de toegekende proceskosten, door hetzelfde bestuursorgaan dat de vergoeding verschuldigd is, worden verrekend met een vordering op rechtzoekende.”

2.3. Het woord ‘kun’ is door mij gecursiveerd. De RvR heeft dus de bevoegdheid – en niet de beginselplicht – om toepassing aan art. 32 lid 5 BVRB 2000 te geven als een gemeentebestuur besluit tot verrekening van proceskosten die zijn toegekend aan de bijstandsgerechtigde (maar welbe-

schouwd toebehorend aan de advocaat, gelet op art. 32 lid 3 BVRB 2000). Hoezo volgt dus uit de rechtsoverwegingen 4.6.1 en 4.6.2 van uitspraak dat “de rechtshulpverlener gevrijwaard blijft van de in artikel 32, derde lid, van het BVRB 2000 bedoelde verrekening indien en voor zover het bestuursorgaan de kostenvergoeding heeft verrekend met een vordering op de rechtzoekende”? Welke garanties heeft de advocaat?

2.4. Over garanties gesproken. Ook een beleidsregel – laten we voor het gemak aannemen dat de werkinstructie over art. 32 lid 5 BVRB 2000 als zodanig valt te kwalificeren – kan na verloop van tijd worden gewijzigd. Dat die mogelijkheid bestaat, blijkt nadrukkelijk uit de toevoeging ‘versie 4.07, 01-10-2015’. De hier relevante werkinstructie kan dus veranderen ten nadele van de advocaat, bijvoorbeeld zodra geen enkele RvR nog zin heeft om op te (blijven) draaien voor de financiële gevolgen van onrechtmatige besluiten waaraan hij part noch deel heeft. Ik weet niet hoe eenvoudig het is om een werkinstructie te wijzigen, bij gebrek aan kennis over de wijze waarop – en met behulp van wie – zo’n document tot stand komt. Zie ook hierna, punt 4.1 van deze noot.

2.5. Het gebruik van de term ‘de Raad voor de Rechtsbijstand’ – in zowel de uitspraak als deze noot – wekt de indruk dat Nederland slechts één bestuursorgaan met die naam kent. Die suggestie is onjuist. Elk arrondissement kent een eigen raad en elke raad is een bestuursorgaan in de zin van art. 1:1 lid 1 sub a Awb. Dit betekent dat elf beleidsregels over de toepassing van art. 32 lid 5 BVRB 2000 kunnen worden vastgesteld, wat de vraag over het auteurschap van de in punt 2.2 bedoelde werkinstructie nog indringender maakt. Moet een individuele RvR zich iets gelegen laten liggen aan de tekst op een niet door hem beheerde website? Nota bene: de bevoegdheid tot toetsing van ‘RvR-besluiten’ berust in eerste aanleg bij vijf rechtbanken. Wie wil weten hoe dit precies zit, kan terecht bij ABRvS 2 maart 2016, *AB* 2016/158, m.nt. L.M. Koenraad. Zie in dit verband ook de Afdelingsuitspraken van 2 november 2016 (ECLI:NL:RVS:2016:2905) en 30 november 2016 (ECLI:NL:RVS:2016:3198).

3.1. Op basis van het vorenstaande vind ik dat de op 8 november 2016 gegeven motivering de op 19 april 2016 gemaakte keuze niet versterkt, maar juist verzwakt. Overigens is het sowieso intrigerend om te constateren dat de Centrale Raad op 8 november 2016 de behoefte aan een nadere onderbouwing voelde. Had hij aanvankelijk niet in de gaten dat derden – de advocaat of de RvR – de dupe kunnen worden van zijn visie op art. 60a lid 4 Participatiewet? Huldigt de Centrale Raad inmiddels de opvatting dat een toekomstige onzekere voorwaarde – lees: de toepassing van art. 32 lid 5 BVRB 2000 door de RvR – in vervulling moet gaan voordat verrekening van een proceskostenvergoeding gerechtvaardigd is? En zo ja, vormt die omstandigheid dan geen indicatie dat de door mij en L.M. Koenraad bekritiseerde uitleg van art. 60a lid 4 Participatiewet op zichzelf onredelijk is?

3.2. Ik kan mij voorstellen dat de Centrale Raad na 19 april 2016 de zwakte van zijn eigen redenering is gaan erkennen en vervolgens bewust heeft gezocht naar argumen-

ten ter ondersteuning van de stelling dat verrekening niet ten koste gaat van de advocaat die zijn huiswerk goed heeft gedaan. Zo'n handelwijze is op zichzelf te billijken, mits het zoeken gepaard gaat met een open blik voor argumenten die tegen de ingenomen stelling pleiten. Ontbreekt die open blik, dan kan de indruk ontstaan dat de stelling tegen beter weten in wordt gehandhaafd. Nu wil ik niet beweren dat de Centrale Raad tegen beter weten in vasthoudt aan de uitspraak van 19 april 2016, maar wel dat de beknopte motivering van de uitspraak hoe dan ook niet bijdraagt aan het draagvlak ervoor.

4.1. De uitspraken van 19 april 2016 en 8 november 2016 bieden het gemeentebestuur de mogelijkheid om – na de herroeping van een onrechtmatig besluit – via verrekening te ontsnappen aan de verplichting tot vergoeding van proceskosten, ten nadele van de advocaat of de RvR. In zo'n geval plukt het gemeentebestuur de veren van een kip die niets van doen heeft met het onrechtmatige besluit, zeker als blijkt dat de bijstandsgerechtigde de vordering van het gemeentebestuur – lees: de terugvordering en/of de boete – nooit geheel zal kunnen voldoen (en dat is niet zelden het geval). Het is de vraag of (dan wel hoe lang) de RvR de gevolgen van andermans fouten voor zijn rekening wil blijven nemen. Zie ook hiervoor, punt 2.4.

4.2. Desondanks blijf ik hopen op soepelheid van de RvR bij de toepassing van art. 32 lid 5 BVRB 2000. Het is namelijk nog onrechtvaardiger om de financiële gevolgen van een fout weg te leggen bij de persoon die de betreffende fout aan het licht heeft gebracht. Ik hoop echter vooral dat Centrale Raad de verrekeningsbevoegdheid van het bestuursorgaan aan banden legt en zich aansluit bij het oordeel van onder meer de Rechtbank Gelderland in de – op 8 november 2016 vernietigde – uitspraak van 27 oktober 2015 (ECLI:NL:RBGEL:2015:6589).

T.N. Sanders

Gst. 2017/40

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
16 november 2016, nr. 201507411/1/A2
(Mrs. P.B.M.J. van der Beek-Gillesen, N. Verheij en B.J. Schueler)
m.nt. M.A.J. West¹

(Art. 3:4 Awb)

BA 2016/292
ECLI:NL:RVS:2016:3047

Verzoek om nadeelcompensatie ten onrechte afgewezen door de minister. Gemeentelijke besluitvorming voor de bouw van een windscherm langs de A7. Schade mede ontstaan door feitelijk handelen in het kader van de uitoe-

fening van een publieke taak door de minister. (Zaanstad en Wormerland)

Op grond van deze beleidsregel is het mogelijk dat de minister op verzoek een vergoeding toekent voor schade als gevolg van de rechtmatige uitoefening door of namens de minister van een aan het publiekrecht ontleende taak. Dat de gestelde schade mede is te herleiden tot de besluiten van de colleges van 19 april 2010, 4 augustus 2010 en 23 maart 2011, op grond waarvan de plaatsing van het geluidsscherm mogelijk is gemaakt, neemt niet weg dat Uptown Advertising ook het handelen de minister als schadeoorzaak heeft kunnen aanwijzen. De minister heeft zich ten onrechte op het standpunt gesteld dat de gestelde schade alleen het directe gevolg is van de gemeentelijke besluiten. Schade kan meer dan één oorzaak hebben. Dat de gemeentelijke besluiten hebben bijgedragen aan het ontstaan van de schade, sluit dus niet uit dat het handelen van de minister dit evenzeer heeft gedaan.

Rijkswaterstaat ziet er als wegbeheerder bij het wijzigen, aanleggen en het dagelijks beheer van rijkswegen op toe dat het geluid binnen de wettelijk gestelde grenzen blijft. De Afdeling heeft in de uitspraak van 2 april 2008 (ECLI:NL:RVS:2008:BD0628) het besluit van 9 juli 2007, waarbij het wegaanpassingsbesluit is gewijzigd, vernietigd. Bij dit besluit had de minister hogere grenswaarden vastgesteld en het aantal woningen met een hogere geluidbelasting gewijzigd. Door plaatsing van het geluidsscherm ter hoogte van woonwijk 't Kalf was de minister niet meer verplicht het wegaanpassingsbesluit opnieuw aan te passen. Ter zitting heeft de minister erkend dat hij in zoverre belang had bij plaatsing van het geluidsscherm. Uit de aanvraag van 27 november 2009 en het projectbesluit van 4 augustus 2010 blijkt dat Rijkswaterstaat aanvrager is van de vergunning voor het geluidsscherm. Uit de overeenkomst tussen de gemeente Zaanstad en Rijkswaterstaat blijkt dat het Rijk het geluidsscherm plaatst, eigenaar wordt van het geluidsscherm en zorg draagt voor beheer en onderhoud hiervan. Niet in geschil is dat de minister het geluidsscherm voor het grootste deel heeft gefinancierd. Onder deze omstandigheden dienen deze handelingen te worden begrepen als handelen op grond van een publiekrechtelijke taak. De minister heeft in zoverre aan de afwijzing van het verzoek niet ten grondslag mogen leggen dat de schade niet het gevolg is van de uitoefening door hem van een publiekrechtelijke taak of bevoegdheid.

Uitspraak op het hoger beroep van:
de besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid Uptown Advertising B.V., gevestigd te Heiloo, appelland,
tegen de uitspraak van de rechtbank Noord-Holland van 11 augustus 2015 in zaak nr. 14/4026 in het geding tussen:
Uptown Advertising
en
de minister van Infrastructuur en Milieu.

¹ Mark West is advocaat bij Van der Feltz advocaten in Den Haag.